

LBRIS

We know
books

ISAAC
ASIMOV

FUNDAȚIA

II

Fundația și Imperiul

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

PALADIN

Cuprins

Prolog	7
Partea I. Generalul	
1. În căutarea magicienilor	11
2. Magicienii	23
3. Mâna moartă	30
4. Împăratul	37
5. Începutul războiului	45
6. Favoritul	60
7. Mituirea	65
8. Spre Trantor	81
9. Pe Trantor	91
10. Sfârșitul războiului	100
Partea a II-a. Catârul	
11. Soț și soție	105
12. Căpitan și primar	120
13. Locotenent și clown	130
14. Mutantul	141
15. Psihologul	153
16. Conferința	162
17. Vizisonorul	173
18. Căderea Fundației	185
19. Începutul căutării	194
20. Conspiratorul	207
21. Interludiu în spațiu	219
22. Moarte pe Neotrantor	231
23. Ruinele de pe Trantor	246
24. Convertitul	251
25. Moartea unui psiholog	260
26. Sfârșitul căutării	274

Partea I
GENERALUL**1**
ÎN CĂUTAREA MAGICIENILOR

BEL RIOSE – ... În cariera sa relativ scurtă, Riose și-a câștigat titlul de „Ultimul Imperial”, care i-a fost atribuit pe bună dreptate. Un studiu al campaniilor sale dovedește că i-a fost egal lui Peurifoy ca abilitate strategică și poate superior în privința capacității de conducere a oamenilor. Deoarece s-a născut în epoca de declin a Imperiului, i-a fost imposibil să egaleze recordul cuceririlor lui Peurifoy. Șansa i s-a ivit însă când a înfruntat Fundația direct, fiind primul dintre generalii Imperiului care a făcut-o...

ENCICLOPEDIA GALACTICĂ*

Contrar recomandărilor etichetei Curții pentru comandantul unei flote staționate într-un sistem stelar încă ostil de la Marginile Imperiului Galactic, Bel Riose călătorea fără escortă.

Însă Bel Riose era tânăr și energic – îndeajuns de energic pentru ca o Curte calculată și insensibilă să-l trimită cât mai aproape de capătul universului –, ba în plus și curios. Istorii ciudate și improbabile, repetate cu multă imaginație de sute de oameni și neclar cunoscute de alte mii

---

* Citatele reproduse din *Enciclopedia Galactică* sunt preluate din ediția 116, publicată în anul 1020 E.F. de Enciclopedia Galactică Publishing Co., Terminus, cu acordul editurii.

de oameni, îi stărniseră ultima dintre aceste facultăți; posibilitatea unei expediții militare le angajase pe primele două. Combinația era irezistibilă.

Coborî din anticul vehicul de teren pe care-l rechiziționase și se opri în fața ușii castelului prăfuit pe care îl căuta. Așteptă. Ochiul fonic care scana intrarea era activ, însă ușa fu deschisă manual.

Bel Riose îi zâmbi bătrânului.

— Sunt Riose...

— Te-am recunoscut.

Bătrânul rămase locului rigid și fără urmă de mirare pe chip.

— Cu ce intenție?

Riose se retrase un pas, în semn de respect.

— Pașnică. Dacă dumneata ești Ducem Barr, îți cer favoarea unei convorbiri.

Ducem Barr păși într-o parte și pereții din interiorul casei înviară strălucind. Generalul intră în plină lumină a zilei.

Atinse peretele camerei de lucru, apoi își privi vârfurile degetelor.

— Aveți așa ceva pe Siwenna?

Barr surâse subțire.

— Nu cred că mai există altundeva. Îl repar eu însumi, cât pot de bine. Trebuie să-mi cer scuze că te-am lăsat să aștepți. Dispozitivul automat anunță prezența vizitatorilor, însă de acum nu mai poate deschide ușa.

— Reparațiile dumitale nu sunt corespunzătoare?

Vocea generalului era ușor batjocoritoare.

— Nu mai există piese de schimb. Luați loc, domnule. Beți ceai?

— Pe Siwenna? Stimate domn, din punct de vedere social, aici este imposibil să nu bei ceai.

Bătrânul patrician se retrase în tăcere, cu o plecăciune lentă care făcea parte din moștenirea ceremonială lăsată

de aristocrația *ci-devant* dintr-o perioadă mai bună a secolului trecut.

Riose privi după silueta gazdei sale care se îndepărta și sofisticarea lui studiată deveni ușor nesigură. Educația sa fusese pur militară; experiența la fel. Folosind o expresie clasică, el înfruntase moartea de multe ori, însă aceasta avusese întotdeauna o natură foarte familiară și tangibilă. De aceea nu e de mirare că leul idolatrizat al Flotei a XX-a se simțea cuprins de fiori în atmosfera brusc mucegăită a vechii încăperi.

Pe rafturi se înșiruiău cutiuțe negre cu legături fildeșii pe care generalul le recunoscuse drept cărți. Titlurile îi erau nefamiliare. Bănui că structura mare din celălalt capăt al încăperii era receptorul care transpunea la cerere cărțile în imagini și sunete. Nu văzuse vreunul funcționând, totuși auzise despre ele.

Cândva i se spusese că în urmă cu mult timp, în epoca de aur când Imperiul și Galaxia se confundau, nouăzeci la sută dintre locuințe aveau asemenea receptoare... și asemenea șiruri de cărți.

Însă acum trebuiau vegheate frontiere, iar cărțile erau pentru bătrâni. Și oricum, jumătate dintre poveștile spuse despre zilele de demult erau mituri. Mai mult de jumătate.

Ceaiul sosi și Riose se așeză. Ducem Barr își ridică ceașca.

— În onoarea dumitale!

— Mulțumesc. În onoarea dumitale!

— Se spune că ești tânăr, rosti Ducem Barr. Câți ani ai? Treizeci și cinci?

— Pe-aproape. Treizeci și patru.

— În cazul acesta, spuse Barr apăsând ușor cuvintele, n-aș putea începe mai bine decât informându-te că, din păcate, eu nu dețin amulete fermecate, poțiuni sau elixire pentru dragoste. De asemenea, nu sunt deloc capabil să influențez favorurile oricărei tinere doamne care te-ar putea atrage.

— Nu am nevoie de ajutoare artificiale în privința aceasta, domnule.

Mulțumirea de sine, neîndoios prezentă în vocea generalului, era străbătută de amuzament.

— Primiți multe solicitări pentru asemenea produse?

— Destule. Din nefericire, publicul neinformați tinde să îi confunde pe cărturari cu magicienii, iar viața amoroasă pare să fie domeniul care necesită cele mai multe intervenții de natură magică.

— Și astfel ar părea firesc să vină aici. Eu gândesc însă altfel. Nu-i asociez pe cărturari decât cu posibilitatea de a afla răspunsuri la întrebări dificile.

Siwennianul se încruntă sumbru.

— Te-ai putea înșela în aceeași măsură ca ei!

— Asta poate fi adevărat sau nu.

Tânărul general își puse ceașca în suportul ei conic, unde aceasta se reumplu. Lăsă să cadă înăuntru cu un cli-pocit ușor capsula aromată ce-i fusese oferită.

— Spune-mi atunci, patriciene, cine sunt magicienii? Magicienii adevărați.

Barr păru surprins de titlul care nu mai fusese folosit de atâta timp.

— Nu există magicieni, răspunse el.

— Totuși, oamenii vorbesc despre ei. Siwenna abundă în poveștile cu ei. În jurul lor s-au înființat chiar secte. Există o legătură bizară între aceasta și grupurile de conce-tățeni ai dumitale care visează și aiurează despre zilele de altădată și despre ceea ce ei numesc „libertate și autonomie”. În cele din urmă, este posibil ca subiectul să devină un pericol pentru stat.

Bătrânul clătină din cap.

— De ce mă-ntrebi pe mine? Simți cumva iz de rebeliune, pe care aș conduce-o eu?

Riose ridică din umeri.

— Deloc. Deloc. Deși nu se poate spune că ideea ar fi complet ridicolă. Tatăl dumitale a fost exilat pe vremea sa; dumneata însuși ai fost patriot și șovin pe vremea dumitale. Ca musafir, nu este delicat s-o amintesc, însă treaba pentru care am venit aici o cere. Să fie totuși o conspirație? Mă-ndoiesc. În decursul acestor trei generații, spiritul de luptă al Siwennei a fost înăbușit.

Bătrânul dădu cu dificultate replica:

— Voi fi la fel de nedelicat ca gazdă, pe cât ești dumneata ca musafir. Îți voi reaminti că, odată, un vicerege a avut aceleași gânduri despre siwennienii lipsiți de spirit de luptători. Din ordinul său, tatăl meu a ajuns un sărman fugar, frații mei au devenit martiri, iar sora mea s-a sinucis. Totuși, viceregele acela a murit de o moarte suficient de oribilă sub mâinile acelorași sclavi siwennieni.

— Ah, da, iar aici te-ai apropiat de ceva ce mi-aș fi dorit să pot spune. Moartea misterioasă a viceregelui despre care ai vorbit nu mai reprezintă de trei ani un mister pentru mine. Un tânăr soldat din garda lui personală a acționat într-un mod interesant. Dumneata erai soldatul acela, dar nu cred că mai este nevoie de detalii.

Barr rămase tăcut pentru o vreme.

— Nu. Și ce propui?

— Să-mi răspunzi la întrebări.

— În niciun caz sub amenințări. Sunt bătrân, însă nu atât de bătrân încă pentru ca viața să-mi fie o povară prea mare.

— Bunul meu domn, trăim vremuri grele, spuse Riose cu subînțeles, iar dumneata ai copii și prieteni. Și o țară pentru care ai articulat în trecut fraze iubitoare și imprudente. Dacă aș decide să utilizez forța, n-aș ținti atât de imprecis, încât să te lovesc pe dumneata.

Barr deveni brusc rece.

— Ce dorești?

Riose vorbi, ținând în mână ceașca goală:

Ascultă-mă, patriciene. În aceste vremuri, cel mai mare succes îl au acei soldați care nu fac altceva decât să conducă paradele ferchezuite ce șerpuiesc pe domeniile palatului imperial în zilele de sărbătoare și să însoțească strălucitoarele nave de lux care o poartă pe Splendoarea Sa Imperială către planetele estivale. Eu... eu sunt un ratat. Sunt un ratat la vârsta de treizeci și patru de ani, și voi rămâne un ratat. Deoarece, vezi dumneata, mie-mi place să lupt. De aceea m-au trimis aici. Pricinuiesc prea multe ne-zazuri la Curte. Nu mă potrivesc cu eticheta. Îi ofensez pe dandy și pe lorzii amirali, dar sunt un conducător prea bun de nave și de oameni pentru a fi eliminat rapid printr-un abandon în spațiul cosmic. De aceea, Siwenna este substituentul. Este o planetă de graniță, o provincie rebelă și stearpă. Se află departe, îndeajuns de departe pentru a-i satisface pe toți. Și astfel, mucegăiesc. Nu există rebeliuni pe care să le înăbuș, iar viceregii de la frontiere nu s-au revoltat în ultima vreme; cel puțin de când răposatul tată de glorioasă amintire al Maiestății Sale Imperiale a transformat Mountel de Paramay într-un exemplu de neuitat.

— A fost un împărat puternic, murmură Barr.

— Da, și avem nevoie de mai mulți ca el. Împăratul este stăpânul meu, nu uita asta. Interesele pe care le apăr sunt ale lui.

Barr ridică din umeri indiferent.

— Ce legătură au toate acestea cu subiectul vizitei dumitale?

— Îți voi explica pe scurt. Magicienii despre care am amintit vin de dincolo... dincolo de posturile de pază ale frontierelor, unde stelele sunt risipite rar...

— „Unde stelele sunt risipite rar“, cită Barr, „iar gerul spațiului se infiltrează“.

— Ce-i asta, o poezie? se încruntă Riose.

Versurile păreau frivole într-un asemenea moment.

— În orice caz, ei provin din Periferie – din singurul cva-drant în care sunt liber să lupt pentru gloria Împăratului.

— Și astfel să slujești interesele Maiestății Sale Imperiale și în același timp să-ți satisfaci dorința pentru o bătaie bună.

— Exact. Trebuie totuși să știu cu ce mă lupt, iar aici dumneata îmi poți fi de ajutor.

— De unde știi asta?

Riose ciuguli nepăsător dintr-o prăjiturică.

— Deoarece în ultimii trei ani am urmărit toate zvonurile, toate miturile, toate șoaptele legate de magicienii... iar din toată biblioteca de informații pe care le-am adunat, numai două lucruri sunt unanim acceptate, și de aceea cu certitudine adevărate. Primul este că magicienii provin de la marginea Galaxiei aflate dincolo de Siwenna, iar al doilea este că tatăl dumitale a întâlnit cândva un magician în carne și oase și a stat de vorbă cu el.

Bătrânul siwennian îl privi fără să clipească și Riose continuă:

— Ar fi mai bine să-mi spui tot ce știi...

— Ar fi interesant să-ți spun anumite lucruri, replică gânditor Barr. Ar fi un experiment psihoistoric personal.

— Ce fel de experiment?

— Psihoistoric.

Patricianul surâse neplăcut, după care continuă politicos:

— Ar fi bine să mai iei niște ceai. Voi ține un adevărat discurs.

Se lăsă apoi mult pe spate în pernele moi ale fotoliului. Luminile murale se îndulciseră până la o strălucire roz-fil-deșie care edulcora până și profilul dur al soldatului.

Ducem Barr începu să vorbească:

— Cunoștințele mele provin din combinarea a două evenimente accidentale: nașterea ca fiu al tatălui meu și nașterea ca locuitor al țării mele. Povestea a început acum mai bine de patruzeci de ani, la scurt timp după Marele Masacru, când tata era fugar prin pădurile Sudului, iar eu

eram tunar în flota personală a viceregei. Același vicerege, apropo, care poruncise Masacrul și care a sfârșit după aceea printr-o moarte atât de crâncenă.

Surâse hain și urmă:

— Tata se numea Onum Barr și a fost Patrician al Imperiului și Senator de Siwenna.

Riose îl întrerupse nerăbdător:

— Cunosc foarte bine circumstanțele exilului său. Nu trebuie să intri în detalii.

Siwennianul îl ignoră și continuă neabătut:

— În cursul exilului, a fost abordat de un neguțator ambulat de la marginea Galaxiei, un tânăr care vorbea cu un accent ciudat, care nu știa nimic din istoria imperială recentă și care era protejat de un scut de forță individual.

— Un scut de forță individual? îl străfulgeră Riose cu privirea. Vorbești aiureli! Ce generator ar fi atât de puternic, încât să reducă un scut la mărimea unui singur individ? Pe Marea Galaxie, ducea cu el o sursă de energie atomică de cinci mii de miriatone pe un cărucior cu roți?

— Acesta este magicianul despre care auzi șoapte, istorii și mituri, încuviință Barr. Numele „magician” nu-i câștigat cu ușurință. Generatorul lui era atât de mic, încât nu putea fi văzut, însă arma cea mai grea pe care ai putea-o ține în mână nici măcar nu i-ar fi știrbit scutul acela.

— Și asta-i toată povestea? Magicienii s-au născut din pălăvrăgelile unui bătrân distrus de suferință și de exil?

— Istoria magicianilor e mai bătrână chiar decât tatăl meu, domnule, iar dovada este mai concretă. După ce l-a părăsit pe tata, neguțatorul acela pe care oamenii îl numesc „magician” a vizitat un tehnician din orașul spre care-l îndrumase tatăl meu și a lăsat acolo un generator de scut de tipul celui pe care-l purta el însuși. Generatorul a fost recuperat de tata după ce a revenit din exil, în urma execuției blestematului vicerege. A durat mult până l-a găsit... Generatorul se află pe peretele din spatele dumitale,

domnule. Nu funcționează. De altfel, n-a funcționat decât în primele două zile, însă dacă-l vei examina, vei vedea că n-a fost conceput de un cetățean al Imperiului.

Bel Riose se întinse către centura din verigi metalice care atârna pe peretele curbat. Obiectul se desprinsese cu un sunet slab de sucțiune, când micul câmp adeziv se dezactivă sub atingerea mâinii lui. Elipsoidul din partea sa superioară îi atrase atenția. Era de mărimea unei nuci.

— Acesta..., zise el.

— A fost generatorul, încuviință Barr. Subliniez, a fost. Secretul funcționării lui nu mai poate fi acum descoperit. Investigațiile subelectronice au arătat că s-a topit și a fuzionat într-o singură bucată de metal, și nici chiar cele mai detaliate studii ale tiparelor de difracție n-au putut distinge părțile individuale ce existaseră înaintea fuziunii.

— Atunci „dovada” dumitale continuă să se afle la granița neclară a cuvintelor nesusținute de probe concrete.

Barr ridică din umeri.

— Mi-ai cerut să-ți spun ce cunosc și m-ai amenințat cu extragerea forțată a cunoștințelor respective. Mi-este indiferent dacă alegi să le privești cu scepticism. Vrei să mă opresc?

— Continuă! rosti aspru generalul.

— După moartea tatei, i-am continuat cercetările, iar apoi al doilea accident pe care l-am menționat mi-a venit în ajutor, deoarece Siwenna îi era bine cunoscută lui Hari Seldon.

— Și cine-i Hari Seldon?

— Hari Seldon a fost un savant care a trăit în timpul împăratului Daluben al IV-lea. A fost psihoistoric – ultimul și cel mai de seamă dintre toți. El a vizitat o dată Siwenna, pe când planeta era un mare centru comercial, cu mari bogății artistice și științifice.

— Hm, mormăi Riose amar, arată-mi o planetă stagnanță care să nu susțină că ar fi fost în trecut un tărâm de bogății abundente.

— Trecutul despre care vorbesc este cel de acum două secole, când Împăratul încă stăpânea până la cele mai îndepărtate stele, iar Siwenna era o planetă din interiorul Imperiului, nu dintr-o provincie semibarbară de graniță. În zilele acelea Hari Seldon a prevăzut declinul puterii imperiale și căderea finală în barbarie a întregii Galaxii.

Riose izbucni brusc în râs.

— El a prevăzut asta? Atunci a greșit, bunul meu savant. Bănuiesc că așa te autointitulezi. Imperiul este acum mai puternic decât a fost în ultima mie de ani. Ochii dumitale bătrâni sunt orbiți de pustietatea geroasă a graniței. Vino într-o zi pe planetele interioare, vino la căldura și bogăția centrului.

Bătrânul clătină sumbru din cap.

— Circulația încetează mai întâi la periferie. Va mai dura o vreme până ce dezintegrarea va ajunge la inimă. Vreau să spun dezintegrarea indiscutabilă, evidentă pentru toți, complet diferită de cea interioară, care-i o poveste veche de vreo cincisprezece secole.

— Așadar acest Hari Seldon a prevăzut că Galaxia va cădea într-o barbarie uniformă, rosti Riose amuzat. Și ce va mai urma după aceea?

— Seldon a înființat două fundații la capetele opuse ale Galaxiei – Fundații alcătuite din oamenii cei mai buni, cei mai tineri și cei mai puternici, pentru a se înmulți, a crește și a se dezvolta. Planetele pe care au fost ele întemeiate au fost alese cu multă grijă, ca și momentele și vecinătățile. Totul a fost astfel aranjat încât viitorul, așa cum l-au prevăzut formulele matematice inalterabile ale psihoistoriei, să determine izolarea lor timpurie de corpul principal al civilizației imperiale și transformarea lor treptată în semințele celui de-Al Doilea Imperiu Galactic – pentru a reduce un inevitabil interregnum de barbarie de la treizeci de mii de ani la numai o mie.

— Și de unde ai aflat toate acestea? Pari să cunoști totul în detaliu.

— Nu cunosc și nici n-am cunoscut vreodată, rosti patricianul calm. Este rezultatul dureros al conjugării unor dovezi descoperite de tatăl meu cu altele găsite de mine însumi. Baza este fragilă și suprastructura a fost creată emoțional pentru a umple hiaturile uriașe, dar sunt convins că esența este adevărată.

— Ești ușor de convins.

— Crezi? Am avut nevoie de patruzeci de ani de cercetare.

— Hm... Patruzeci de ani! Eu aș fi putut rezolva problema în patruzeci de zile. De fapt, cred c-ar trebui s-o fac. Aș proceda... altfel.

— Cum anume?

— În modul cel mai evident. Aș putea deveni un explozător. Aș putea să găsesc Fundația aceasta despre care vorbești și s-o observ cu propriii mei ochi. Spui că sunt două?

— Arhivele vorbesc despre două. Probe în sprijinul lor au fost găsite doar pentru una, ceea ce-i de înțeles, atâta timp cât cealaltă se află tocmai la capătul opus al axei mari a Galaxiei.

— Ei bine, o vom vizita pe cea mai apropiată.

Generalul se ridică în picioare și își aranjă centura.

— Știi unde trebuie să mergi? Întrebă Barr.

— Oarecum. În arhivele penultimului vicerege, cel pe care l-ai ucis cu atâta eficiență, există istorii dubioase despre barbari veniți din exteriorul Imperiului. Ba chiar una dintre fiicele lui a fost dată de soție unui prinț barbar. O să-mi găsesc eu calea.

Întinse mâna.

— Mulțumesc pentru ospitalitate.

Ducem Barr îi atinse mâna cu degetele și făcu o plecăciune oficială.

— Vizita dumitale a însemnat o cinste deosebită.

— Cât despre informațiile pe care mi le-ai oferit, continuă Bel Riose, voi ști cum să-ți mulțumesc când mă voi întoarce.

Ducem Barr își urmă musafirul cu supunere până la ușa exterioară.

— Și dacă te vei întoarce, rosti el către vehiculul de teren care dispărea.

MAGICIENII

FUNDAȚIA – ... După patruzeci de ani de expansiune, Fundația s-a confruntat cu amenințarea reprezentată de Riose. Zilele eroice ale lui Hardin și Mallow trecuseră, și odată cu ele o anumită cutezanță și fermitate aspră...

ENCICLOPEDIA GALACTICĂ

În cameră se aflau patru bărbați iar încăperea era izolată, astfel încât nimeni nu se putea apropia neobservat. Cei patru își aruncară priviri scurte, apoi contemplară pe îndelete masa dintre ei. Pe masă se găseau patru sticle și tot atâtea pahare pline, dar nimeni nu le atinsese.

Bărbatul aflat cel mai aproape de ușă întinse un braț și răpăi cu degetele, lent și apăsător, pe tăblia mesei.

— O să stăm aici și-o să ne-ntrebăm la nesfârșit? rosti el. Contează cine vorbește primul?

— Atunci vorbește tu primul, spuse individul masiv aflat drept în fața lui. Tu ar trebui să fii cel mai îngrijorat.

Sennett Forell chicoti încet și fără amuzament.

— Pentru că mă credeți cel mai bogat. Ei bine... Sau poate că v-așteptați să continui așa cum am început. Probabil n-ați uitat faptul că flota mea comercială le-a capturat această navă-cercetaș.

— Tu ai flota cea mai mare, spuse un al treilea bărbat, și piloții cei mai buni, ceea ce-i un alt mod de a spune că ești cel mai bogat. A fost un risc însemnat, și ar fi fost mai mare pentru vreunul dintre noi.

Sennett Forell chicoti din nou.

— Asumarea riscurilor presupune o anumită predilecție pe care o moștenesc de la tatăl meu. La urma urmelor, asumarea unui risc se justifică prin beneficiile obținute. Iar în privința respectivă, puteți constata că nava inamică a fost izolată și capturată fără pierderi de partea noastră și fără ca ea să le fi putut avertiza pe altele.

Întreaga Fundație recunoștea deschis că Forell era o rudă îndepărtată și colaterală a răposatului și faimosului Hober Mallow. Faptul că era fiul nelegitim al lui Mallow era acceptat discret într-o măsură la fel de largă.

Al patrulea bărbat clipi încet din ochii lui mici. Cuvintele îi ieșiră fără grabă printre buzele subțiri:

— Capturarea unei nave micuțe nu reprezintă cine știe ce triumf remarcabil, care să ne facă să dormim liniștiți. Dimpotrivă, este mai probabil că-l va înfuria și mai mult pe tânărul acela.

— Crezi că el are nevoie de motive? Întrebă Forell disprețuitor.

— Da, iar evenimentul acesta îl poate scuti, sau îl va scuti, de neplăcerea de a fi silit să inventeze unul.

Al patrulea bărbat continuă să vorbească domol:

— Hober Mallow acționa altfel. Și Salvor Hardin. Ei îi lăsau pe ceilalți să apuce pe căile nesigure ale forței, în timp ce manevrau discret și cu precizie.

Forell ridică din umeri.

— Nava aceasta și-a dovedit valoarea. Motivele sunt slabe, iar pe asta am vândut-o cu profit.

În glasul lui se simți satisfacția negustorului înăscut. Continuă:

— Tânărul face parte din vechiul Imperiu.

— Știam asta, spuse al doilea bărbat, cel masiv, pe un ton grav și nemulțumit.

— Suspectam asta, îl corectă Forell încetișor. Dacă cineva sosește cu nave și bogății, cu propuneri de prietenie și oferte de comerț, este firesc și rațional să ne abținem de la

a-l contrazice până nu suntem siguri că masca profitabilă nu e altceva decât un simplu chip. Acum însă...

Când vorbi, în glasul celui de-al treilea bărbat se simți o ușoară undă de lamentare.

— Puteam să fi fost chiar și mai prudenți. Puteam să fi aflat mai întâi. Puteam să fi aflat înainte de a-i îngădui să plece. Acea ar fi fost o acțiune cu adevărat înțeleaptă.

— S-a mai discutat despre asta, și varianta a fost abandonată, zise Forell.

Flutură din mână cu un gest categoric, final.

— Guvernul este moale, se plânse al treilea bărbat. Primarul este un idiot.

Al patrulea bărbat îi privi pe ceilalți trei pe rând, apoi scoase dintre buze chiștocul unei țigări. Îl aruncă neglijent în fanta din dreapta lui, unde dispăru cu o fulgerare scurtă.

După aceea, rosti sarcastic:

— Bănuiesc că ultimul vorbitor a intervenit numai din puterea obișnuinței. Aici ne putem permite să amintim că noi suntem guvernul.

Urmă un murmur de aprobare.

Ochii mici ai celui de-al patrulea bărbat fixau masa.

— Atunci să abandonăm discuțiile legate de politica guvernului. Tânărul acesta... străinul acesta poate să fi fost un eventual client. Au mai existat cazuri similare. Voi trei ați încercat să-l ademiniți să semneze un contract preliminar. Aveam un acord – un acord nescris – împotriva unor asemenea inițiative, totuși ați încercat.

— Ca și tine, de altfel, mârâi al doilea bărbat.

— Știu, încuviință calm al patrulea bărbat.

— Atunci să dăm uitării ce-ar fi trebuit să facem mai devreme, îi întrerupse Forell nervos, și să continuăm cu ce ar trebui să facem acum. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-am fi întemnițat, sau chiar omorât? Nu suntem siguri nici acum în privința intențiilor lui, și în cel mai rău caz n-am fi putut distruge un Imperiu prin curmarea vieții unui singur om.

Este perfect posibil să existe nenumărate nave care așteaptă exact o asemenea reacție din partea noastră.

— Da, aprobă al patrulea bărbat. Te întreb însă: ce ai obținut din nava pe care ai capturat-o? Sunt bătrân și mă obolesc atâtea discuții.

— Pot rezuma și în numai câteva cuvinte, încuviință Forell încrunțat. Este un general al Imperiului... sau orice alt rang echivalent de acolo. Este un tânăr care și-a dovedit excelența militară — așa mi s-a spus — și este idolatrizat de soldații lui. O carieră aproape romantică. Neîndoios, jumătate dintre istoriile spuse de ei sunt născocite, dar și așa fac din el un fel de om-minune.

— Cine sunt „ei”? întrebă al doilea bărbat.

— Echipajul navei capturate. Uitați cum stă treaba: am toate declarațiile lor înregistrate pe microfilme, care se găsesc într-un loc sigur. Dacă doriți, le puteți viziona ulterior. Dacă apreciați că-i necesar, puteți sta de vorbă chiar și cu echipajul respectiv. Eu v-am spus doar esențialul.

— Și cum ai obținut toate declarațiile acestea de la ei? De unde știi c-au spus adevărul?

Forell se încrunță.

— N-am fost tocmai blând, bunule domn. I-am brutalizat, i-am drogat și am utilizat Sonda nemilos. Au vorbit. Îi puteți crede.

— În timpurile vechi, rosti al treilea bărbat, cu totul irelevant, s-ar fi utilizat psihologia pură. Fără dureri, înțelegeți, dar foarte sigură. Imposibil de înșelat.

— Ei bine, în timpurile vechi existau multe chestii, replică Forell sec. Acestea sunt timpurile noi.

— Ce dorea să facă însă aici, rosti al patrulea bărbat, acest general, acest om-minune romantic?

Glasul lui avea o insistență decisă, deși obosită.

Forell îl privi pătrunzător.

— Crezi că destăinuie echipajului secretele politicii de stat? Ei nu știau nimic. În privința asta, n-am putut obține nimic, și Galaxia mi-e martoră c-am încercat.

— Atunci, noi...

— Va trebui în mod evident să tragem singuri concluziile.

Degetele lui Forell reîncepuseră să răpăie încetisor.

— Tânărul este un conducător militar al Imperiului, totuși s-a prefăcut că ar fi un neînsemnat prințisor al unor stele împrăștiate într-un colț pierdut al Periferiei. Chiar și numai aceasta ne convinge că n-ar fi avut de câștigat dacă noi i-am fi cunoscut adevăratele motive. Dacă adăugăm la profesiunea lui și faptul că Imperiul finanțase deja un atac asupra noastră pe vremea tatălui meu, posibilitățile devin amenințătoare. Primul atac a dat greș. Mă-ndoiesc că Imperiul ne-ar iubi pentru asta.

— Nimic din tot ce ai aflat nu este sigur? întrebă precat al patrulea bărbat. Nu ne ascunzi nimic?

— Nu pot ascunde nimic, răspunse calm Forell. De aici înainte nu poate apărea problema unei rivalități în afaceri. Unitatea ne este impusă.

— Patriotismul?

În glasul subțire al celui de-al treilea bărbat se simțea batjocura.

— La naiba cu patriotismul! răspunse Forell. Credeți că dau doi norișori de emanație atomică pentru viitorul celui de-Al Doilea Imperiu? Credeți c-aș risca o singură misiune comercială pentru a-i netezi calea? Dar, în același timp, credeți că dacă Imperiul ne va cuceri, afacerile mele sau ale voastre vor avea ceva de câștigat? Dacă Imperiul învinge, vor exista destui corbi doritori să revendice recompensele bătăliei.

— Iar recompensele acelea suntem noi, adăugă sec al patrulea bărbat.

Al doilea bărbat își întrerupse brusc tăcerea și își foi furios corpul mătăhălos, astfel încât scaunul îi scârțâi prelung.

— Nu înțeleg de ce vorbim despre asta! Imperiul nu poate să-nvingă, nu-i așa? Seldon ne-a asigurat că vom

forma în cele din urmă Al Doilea Imperiu. Aceasta nu-i decât pur și simplu altă criză. Au mai fost trei până acum.

— Pur și simplu altă criză, da! mormăi Forell. Dar în cazul primelor două l-am avut pe Salvor Hardin care ne-a călăuzit, iar în a treia a fost Hober Mallow. Pe cine avem acum?

Îi privi sumbru pe ceilalți și continuă:

— Regulile psihoistoriei formulate de Seldon, pe care-i atât de confortabil să ne bazăm, numără probabil printre variabile o anumită inițiativă normală chiar din partea membrilor Fundației. Legile lui Seldon îi ajută pe cei care se ajută singuri.

— Omul este produsul epocii sale, spuse al treilea bărbat. Poftim alt proverb.

— Nu te poți baza pe așa ceva, în niciun caz cu absolută certitudine, pufni Forell. După părerea mea, lucrurile stau în felul următor: dacă aceasta este a patra criză, atunci Seldon a prevăzut-o. Dacă el a prevăzut-o, atunci poate fi depășită și trebuie să existe o cale de acțiune. Imperiul este mai puternic decât noi și așa a fost dintotdeauna, totuși acum este prima dată când ne aflăm în pericol de a fi atacați în mod direct, astfel încât puterea lui devine teribil de amenințătoare. Dacă Imperiul poate fi înfrânt, atunci, la fel ca în toate crizele precedente, nu trebuie folosită forța pură, ci altă metodă. Trebuie să găsim punctul slab al inamicului și să-l atacăm acolo.

— Și care-i acel punct slab? întrebă al patrulea bărbat. Ai vreo teorie?

— Nu. Aici voiam s-ajung. Marii conducători din trecutul nostru au zărit întotdeauna punctele slabe ale inamicului și au țintit într-acolo. Acum însă...

Glasul îi sună neajutorat, și pentru o clipă nimeni nu scoase o vorbă.

Apoi al patrulea bărbat spuse:

— Avem nevoie de spioni.

Forell se răsuci către el înflăcărat.

— Exact! Nu știu când va ataca Imperiul. Poate că mai avem timp.

— Hober Mallow a intrat el însuși pe teritoriile imperiale, a sugerat al doilea bărbat.

Forell clătină însă din cap.

— Nu ceva atât de direct. Niciunul dintre noi nu-i tocmai tânăr, și toți suntem ruginiți de rutine birocratice și detalii administrative. Avem nevoie de tineri, care sunt chiar acum în spațiu...

— Negustorii independenți? întrebă al patrulea bărbat.

Iar Forell încuviință din cap și șopti:

— Dacă mai avem timp...